

Elin Afzelius

”Kejsaren”

Stockholm, A.-B. Svanbäcks Boktr., 1898.

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Kungl. biblioteket.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Kungl. biblioteket och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/AfzeliusE/titlar/Kejsaren/faksimil?om-boken>

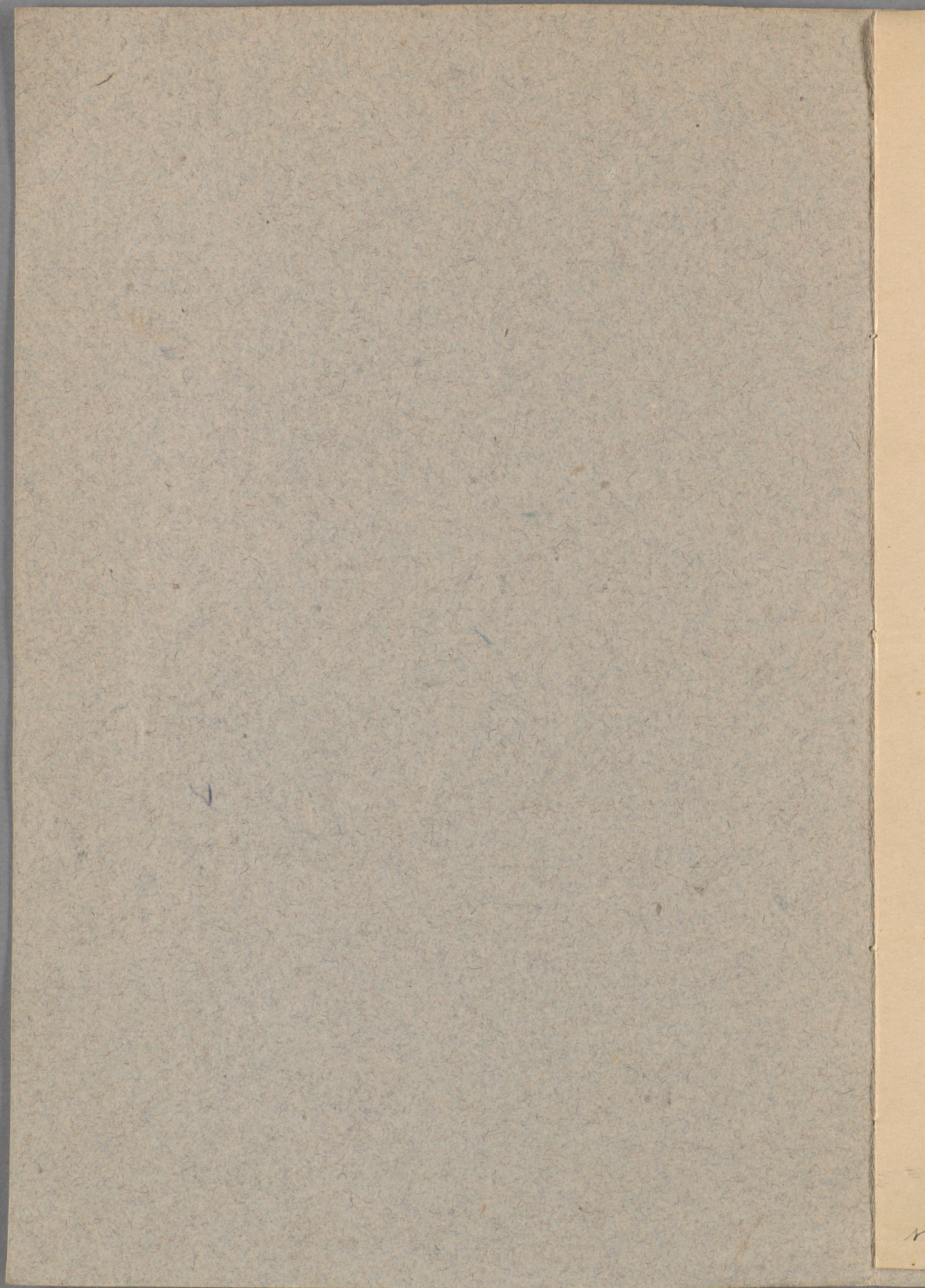
Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb2868009-faksimil>

AFZELIUS, E

Roman
Sv
(Bn)



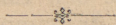


598
B

Roman
sv.
(Br)
o

"Kejsaren."

Af Elin Afzelius.



Upppe på herrgården firades bröllop åt äldsta dottern. Vigseln var slut och bröllopsmiddagen likaså. Majoren hade med darrande röst framsagt det lilla tal till de nygifta, hvilket han i åtta dagars tid vändats öfver, och Anna, den ljufva lilla Anna, med de sjäfulla ögonen och det ömma leendet, hade därunder visat sig alldeles lagom rörd, just så, att hvarken brudgum eller föräldrar kunde känna sig på minsta vis tillbakasatta.

Allt var så lyckadt, och alla voro så glada, tänkte fru majorskan, där hon, sirlig och rak, stod på förstugubron och såg på de skrattande och pratande människorna, som strömmade förbi, och på det vackra landskapet, som utbreddes sig framför henne. Solen höll just på att gå ned, och det låg något egendomligt stämningsfullt öfver hela naturen.

— Det är en bra lyckad fest — sade en äldre herre till henne. — Och en så'n tur med vädret!

— Ja, är det inte? — svarade hon gladt. — Och så kärt att kunna samla så många vänner och släktingar här! Äfven i det afseendet blir detta för oss en verklig minnesdag... Men se där vinkar min gubbe åt oss. På bordet till höger står kaffet serveradt, och där till vänster har ni likör och punsch. Låt inte det ena goda förskjuta det andra

— Hvad vill du? — frågade hon strax därpå en af jungfrurna, som närmat sig under någon tvekan.

— Kejsarn är här, frun, och frågar, om han får se bruden.

— Kejsarn — eftersade förvånad den gamle herrn Han trodde knappt sina öron.

— Ja, visst får han det. Ge honom först ett godt målt, och låt honom se'n komma ut till oss på gräsplanen. Ja, kejsarn, ja — fortsatte majorskan, vänd till sin gäst

— det är en bekantskap att göra. Ingen mer eller mindre än kejsaren af Kina. Det är en stackars tosing, fredlig och snäll för resten. Sitt förstånd miste han, då hans fästmö bedrog honom och gifte sig med en annan. Ett stycke romantik här ute på rama bondlandet . . . Men kom nu och drick kaffe, medan vi vänta på att hans majestäät äter middag.

* * *

Det dröjde både länge och väl innan kejsaren visade sig. Det var en äldre man, 60 år gammal eller så omkring. Han gick mycket framåtlutad och stödde sig tungt på en käpp med stor mässingsknapp. Det tunna håret var starkt gråsprängdt och räckte ett stycke ned på halsen. Mössan höll han i handen. Han såg snygg ut, och det enda egendomliga i hans klädsel var den mängd knappnålar som han hade sittande i rockuppslaget.

Majorskan gick honom till mötes.

— God afton — sade hon vänligt. — Och kejsarn, som gått så lång väg för att hälsa på?

— Mätte väl det, när prinsessan skulle gifta sig — svarade han med ett bredt grin.

— Nej, se kejsarn! God dag, kejsarn! Välkommen, kejsarn! — ljöd det nu från alla håll och kanter.

En herre i uniform och med tre stora ordnar på bröstet banade sig väg fram till honom.

— Jag skall be att få presentera mig själf — sade han. — Jag är kejsaren af Japan.

Kinas herskare syntes angenämt berörd, då han hörde denna lysande titel, men sneglade afundsjukt på den granna uniformen. Därpå glänste det till i hans ögon, och han hviskade slugt, i det han tog efter ordnarna:

— Såna där har du inte så många som jag. — Och han vek tillbaka sin rock, som på insidan var fullsatt med bandstumpar i olika färger.

Han njöt synbarligen af den andre kejsarens förvåning. Därpå sade han välvilligt, liksom för att trösta honom:

— Ska' det vara en pris? — Och han stack hastigt mässingsknappen upp mot den tilltalades näsa.

Musiken blåste ett potpourri af svenska melodier, och majoren bjöd kejsarn ett glas punsch. Han såg sig förnöjd omkring, då han tömt det, men drog sig genast tillbaka till sin japanske väns sida. De öfriga voro tydligen icke förnäma nog.

— Hvarför har du alla de där knappnålarna i rocken — frågade honom den uniformsklädde.

— Knappnålar? upprepade den andre föraktligt. — Toc-ken kejsare, som icke förstår sig på guld och ädelstenar. Di här har jag fått af kejsare och kejsarinnor allesammans, allesammans . . . Känner du igen hvad det där är? — tillade han, då musiken i rask takt blåste »Trindskallar ä' vi allihopa». — Ä' de inte folksången?

— Jo, den japanska — skämtade den uniformsklädde. — Finns det någon kinesisk?

Kejsaren såg på honom med ett öfverlägset leende.

— Jag har själf skrivvit en — sade han — och bara de där skrikhalsarne ge sig till tåls, ska' jag sjunga den för dig.

Han tystnade och försjönk, som det tycktes, i grubbl-rier. Öfver hans ansikte kom ett drag af svärmod, men det försvann ögonblickligen, då musiken slutade blåsa. Han tog ett par steg framåt, lyfte kappen och slog med den i luften, så att det lyste af mässingsknappen, och stämde plöts-ligt upp med jättestämma:

»Österrike, Portugal,
Metz och Japan, som de' va'
Som tidningarna ha' sagt.
Bom, Bom, Bom.»

Hans sång belönades med dånande handklappningar af de församlade. Han såg först smickrad ut, men svängde sig så om på klacken med ett högt uttaladt »bah» och sade till herrn i uniformen:

— De' ä' många verser till, men di ä' alla lika.

Flere personer kommo nu fram och språkade med ho-nom. Han var synbarligen allmänt omtyckt. Han svarade vänligt och gladt på alla frågor, men det skedde likväl med en viss nedlåtenhet. Bruden tycktes vara hans älskling, och till bröllopsgåfva förärade han henne en af sina dyrbara knappnålar.

Men snart tröttnade han och återvände till den uni-formsklädde.

Ä' kejsarinnan här? — hviskade han till denne.

— Hvem?

— Kejsarinnan! Ä' du kejsare, så har du väl en kej-sarinna också.

— Ah, jäså. Ja, hon står där borta.

— Så ful — sade Kinas härskare, mera uppriktigt än artigt. Då kom en underlig glans i hans ögon. — Då skulle du sett min. Hon va' så vacker, så vacker, så vacker — framsade han entonigt.

Han fumlade i rockfickan, drog upp en näfverdosa och tog fram ett hopviket papper, som han lade i sin nye väns hand. Denne öppnade det nyfiket. I papperet låg en smut-sig och hopskrynkad karamellstaf, föreställande bröstbil-den af en fantastiskt utstyrd flicka.

— Så vacker, så vacker! — ljöd gubbens sorgsna stämma.

— Nå, hvar har du henne nu? — frågade den andre medlidsamt.

Kejsarn ryckte till.

— Tyst, tyst — sade han sakta och lyfte fingret. — Hon ä' borta nu, men hon kommer nog igen. Jag väntar henne hvar dag. Tänk om hon ä' hemma nu och sitter där ensam och ingen har tagit emot henne.

Han ryckte till sig taflan, slätade ut den så mycket han kunde och lade ned den på dess plats.

— Jag måste gå nu — sade han. — Ajö, godt folk.

Den uniformsklädde lade vänligt sin hand på hans axel.

— Här har du lite, pengar att köpa din kejsarinna nå-got vackert för — sade han, — och här har du en dosa snus för egen räkning. Jag skall hälsa på dig en dag i veckan.

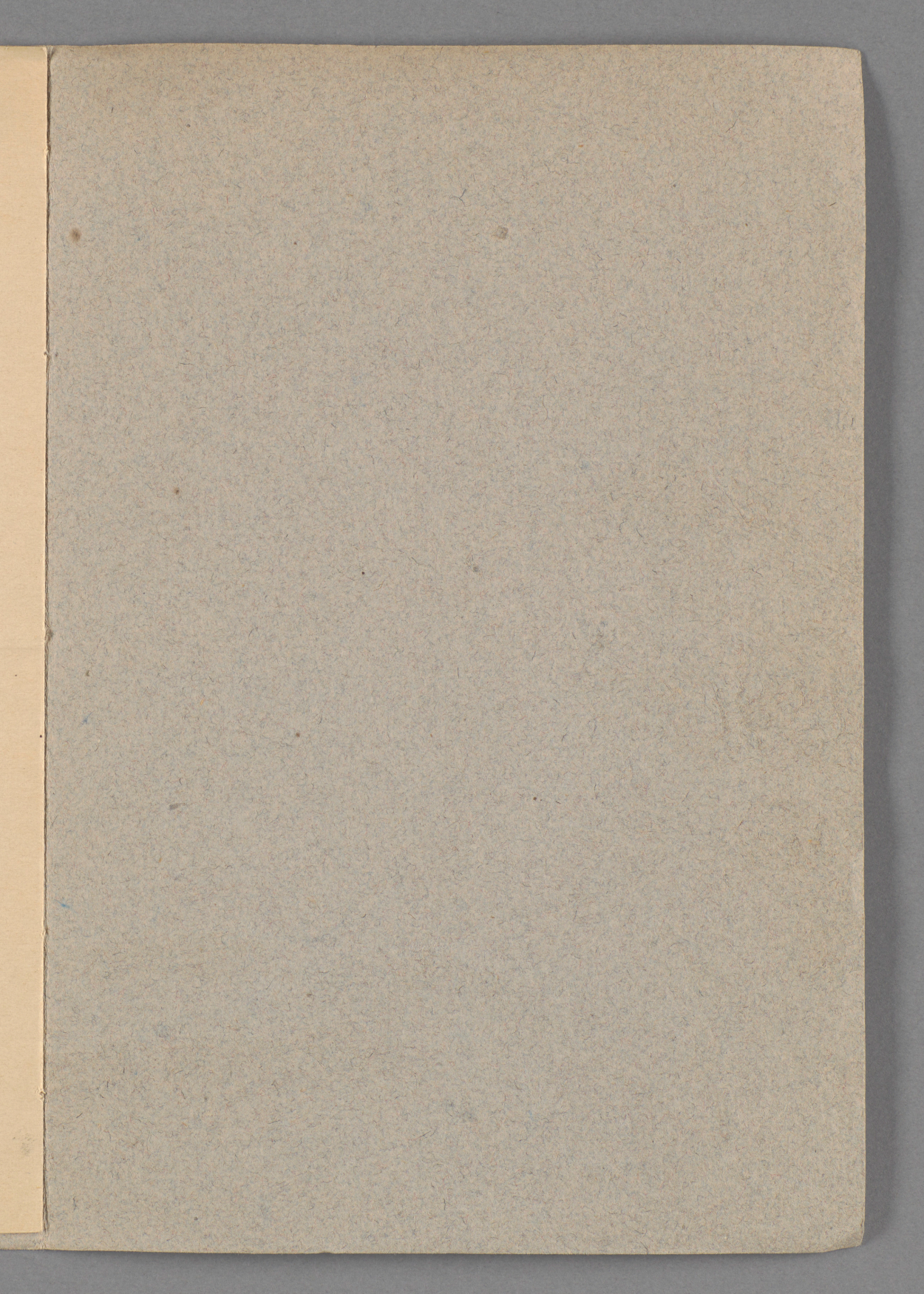
— Gå in i köket, kejsarn, och få lite' mat med sig hem — tillfogade fru majorskan, — och kom tillbaka, när vägarna bära häråt.

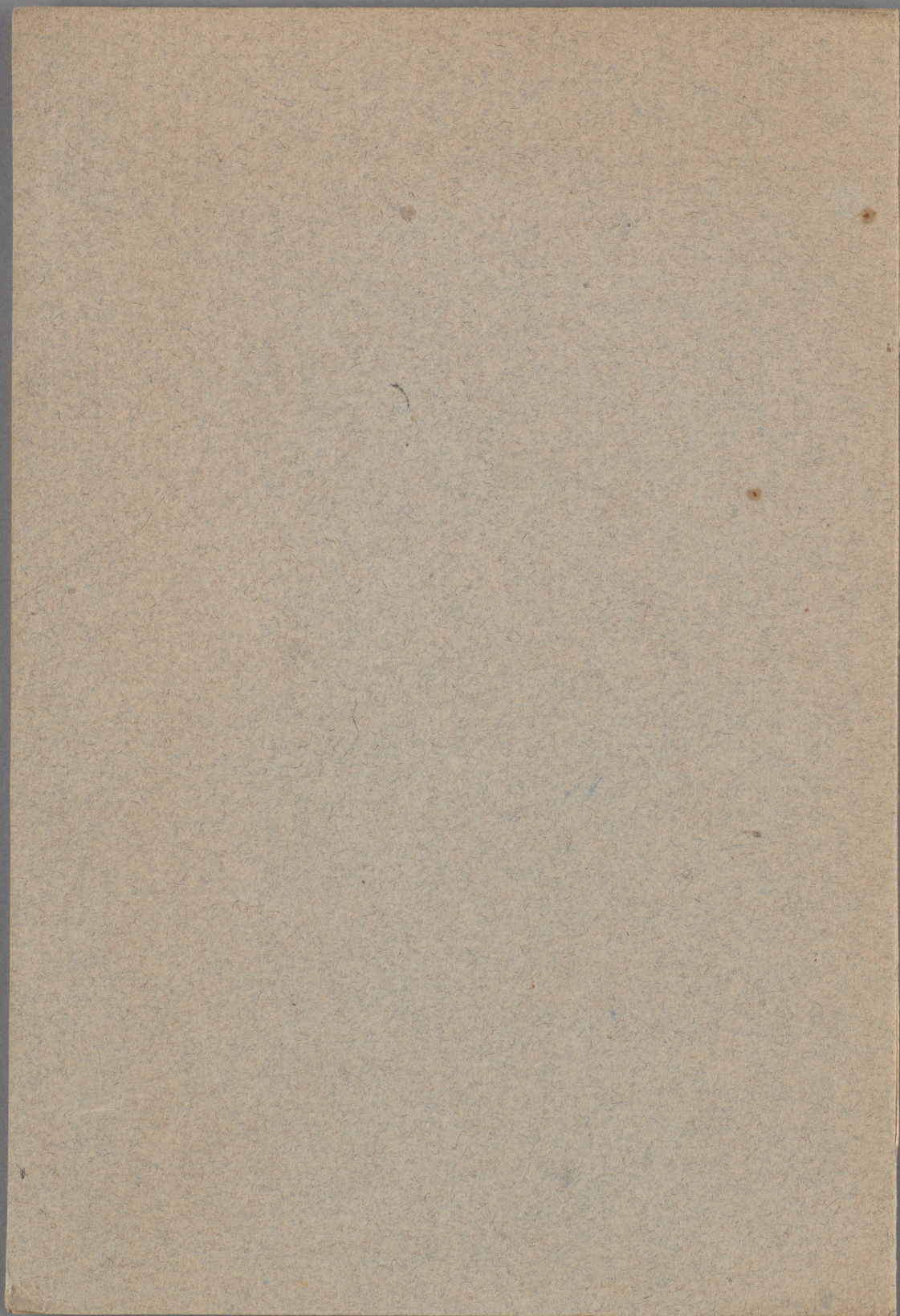
En liten stund därefter sågs kejsarn med snabba steg aflägsna sig därifrån, och medan han vandrade hem till sitt inbillade kejsarrike, togo de unga i ring och dansade kro-nan af bruden.



Tryckt i 50 exemplar.







Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

